

*Въздушни спирали***Ситлали Май**

Намирам се в центъра на кръга. Не помня точно думите. Говоря на български: нещо за мир, за светлина, за по-добър свят, ние заедно, от нас зависи, обръщам се с „братя и сестри по цялата земя“. Никога не съм говорила толкова ясно и силно. Всички са притихнали, гласът ми кънти и пирамидата пред нас сякаш поема и усилва думите. Всички сме обърнати към нея, зад гърба ни е слънцето, което се е показало преди минути и позлатява камъка на Чичен Ица. Денят е 21 декември 2012. Огньовете горят, разноцветните пера на ацтеките блестят на изгрева. Церемонията за посрещане на новия земен цикъл е към края си. Малко преди това шаманът, който я води, е попитал дали някой иска да отпрати послание на родния си език. За част от секундата се озовах до него с още няколко души, после думите сами излизаха от гърлото ми. Бях сигурна, че всички разбират, и те, като доказателство, ръкопляскаха и надаваха възгласи.

Започнахме по тъмно на територията на древния храм комплекс. Бяхме под земята край священо езеро, което маите наричат „сеноте“. Хунбац Мен, говорителят на Съвета на старейшините на маите, и Грег Брейдън водеха церемонията. После Янтара Джиро взе в ръце голяма кристална купа и точно в часа на слънцестоенето от нея се разнесоха космически звуци, които свързваха Земята с Небето. И нас с нас самите.

Беше предвидено да посрещнем изгрева в подножието на пирамидата. Щяха да пускат туристи чак след девет часа, имахме достатъчно време. Пътят изглеждаше като при военно положение – мексиканската армия беше навсякъде. Не знаеха какво да очакват от ден, в който сякаш половината свят се беше стекъл в Мексико и със сигурност щеше да се опита да се добере до Чичен Ица. Преминахме в мълчание покрай чакащите на опашка хора, дошли още по тъмно. Не ми се сториха толкова много, поне за момента. По-късно щяха да се увеличат и когато ги пуснеха да влязат, щеше да изглежда, че хората от целия свят са се облекли в бяло, закичили са се с цветя, взели са децата и бебетата си и са дошли да се слоят едни с други, като че да създадат мост към Вселената.

В часа преди изгрева застанахме в две дълги редици до пирамидата. Никакви церемонии, никакъв шум, никакви огньове, беше наредило правителството. Докато ни инструктираха как да образуваме кръг и как да се държим, за да бъде всичко по правилата на маите, някъде зад нас се зададе тътен. Тъпани. Все по-силен, зашеметяващ звук. После викове. После една цветна феерия от пера, огромни запалени факли и тичащи мъже, жени и деца започна да се точи край нас. Бяха около стотина души, горе-долу колкото нас. Не можехме да повярваме на очите и

ушите си. Това би трябвало да са ацтеки, пошушна ми Арасели, единствената мексиканка в групата ни, явно са дошли от Мексико Сити. И явно са безстрашни пред забраните, пошущам ѝ в отговор. И са по-големи връзкари от нас, добавям си наум. Няколко минути ни трябваша, за да се спогледаме безмълвно, да напуснем нашите редици и да се присъединим към тях. Нямах мисъл в това, което правехме, само усещане, че принадлежим на техния кръг с огъня, тъпаните, виковете, песните и танците. След малко ни последваха и други. За

кратко време групите се смесиха. Нали всички сме Едно... Когато другите се наредиха във външния кръг, ние вече се носехме в танц, какъвто се танцува веднъж в живота. Всъщност веднъж на всеки земен цикъл от малко над пет хиляди години.

Едно малко момиче беше символично кръстено с ново име в чест на новия цикъл. Ситлали Май. По-късно научих, че на езика нахуатл ситлали означава „звезда”. Точно когато извикахме името ѝ, всички заедно, иззад дърветата се показва първият слънчев лъч. Върхът на пирамидата на мига се позлати. Чувствахме се в центъра на Вселената. Може би бяхме център на Вселената в един отрязък от време, в който бяхме забравили да дишаме. И чакахме посланието на живота ни.

Малко по-късно, седнали на тревата около пирамидата, се чувствахме като на огромен празничен семеен пикник. Най-различни церемонии се провеждаха по огромните поляни наоколо – кой както иска и както го разбира. Появиха се професионални камери, хората прииждаха, но никакво напрежение не се усещаше, както би се очаквало от събирането на тълпи хора. Напротив, ставаше все по-весело, оживено, леко, красиво, приповдигнато. Не ни се отлепяше оттам. Изведнъж се разсмях с глас. Моето послание го бях получила още преди церемонията. По-рано през нощта, когато тръгвахме с автобуса в тъмното към подземното езеро, си помислих, че очаквам послание. Нещо голямо, нещо величествено. Нещо, заради което бях дошла от другия край на земята, защото можех да го чуя само тук и само в този ден. Точно когато си го помислих, автобусът направи рязък завой, за да се плъзне покрай дълга стена, която преграждаше улицата. На нея с големи букви беше изписано: Diviertete! Някак имах усещането, че е написано там само заради мен: Забавлявай се! И сега, излегната на слънцето на тревата

под пирамидата, разбрах – това е посланието, което съм очаквала. Колко обикновено изглеждаше. Но не беше. Това беше изкуство, което трябваше да усвоя. Висшата мъдрост на лекото сърце. Имах задача за изпълнение и тя не беше лека. Лекотата не е лесна. Или си се родил с нея, или трябва да я възнамериш, да се научиш да я цениш и да добиеш мъдрост, за да я търсиш във всяка ситуация. И когато един ден, както египтяните твърдели, застанеш на прага на отвъдния живот и поставят сърцето ти на едната везна, на другата ще има перце. И сърцето ти трябва да е по-леко, за да преминеш... Уроците едва започваха. Е, имах още почти година, докато стана старейшина според разбиранията на маите. На петдесет и две. Още не знаех, че това ще се случи в Египет. И че междуременно близо до

една друга пирамида, за която светът все още почти нищо не знаеше, щях да срещна Любовта и да си говоря с нея. А после тя щеше да ми изпрати човек, с когото да я споделя.

Ситлали Май. Олекни, за да обикнеш.

Разговор с Любовта

Това си ти! Усецам те, чувствам те, познах те!

Здравей!

Нека просто поседим заедно... Благодаря ти!

За какво ми благодариш, мила?

Благодаря ти, че дойде. Имах толкова много въпроси, а сега някак всичко е ясно и лесно, защото си тук.

Няма нужда от благодарности, скъпа. И не съм дошла.

Как така не си? Тук си, чувството не може да се сравни с никое друго.

Не съм дошла. Благодаря на себе си, че най-после се накани да дойдеш.

Аз да дойда?

Да, ти. Вие всички все ме чакате. А аз съм навсякъде, във всеки момент. Влизам там, където ми отворят.

Но аз... нищо не съм направила, никъде не съм дошла.

Напротив, ти дойде на среща с мен, сега. Точно като Мохамед и планината, нали знаеш? Най-после разбра и дойде. Сега вече знаеш и съм сигурна, че ще помниш. Нашата взаимност зависи от теб. Аз просто СЪМ.

Но нали всичко трябва да става по пътя на най-малкото съпротивление, без да се полагат усилия?

Така е. Но ти мислиш във физически план. Единственото съпротивление пред мен са затворените ви сърца. Аз съм като водата, ако има пролука, ще вляза. Но решението трябва да дойде от вас. За да отвориш сърцето си, трябва само да го поискаш.

И това не е усилие, така ли?

Това е едно от най-сериозните решения в живота, но става като на игра. Възможно е някоя напреднала душа да ви помогне, но само ако сте готови.

И аз бях готова, така ли?

Ти си готова, защото разбра, че няма смисъл да ме чакаш. Разбра, че аз отдавна съм на мястото на срещата и е време да се затичаш към мен. И най-вече си готова, защото вече знаеш посоката. Знаеш накъде да тръгнеш.

Накъде?

Навсякъде (с доволна усмивка). Ти ме почувства във всеки човек, във всеки камък, в земята и небето. Посягаше да вземеш част от мен, все едно късаш плод от дърво, и подаваш на някого или на нещо. И понеже го възнамери искрено и го направи с радост, получи се. Намери ме.

О... Благодаря ти за срещата, наистина.

И аз ти благодаря. Хм, и спри да стискаш този кристал в ръката си, дай му да си поеме дъх. Успокой се. Вече сме заедно.